

GIÒNG SÔNG KỶ NIỆM

Sau một ngày bận rộn, trên căn gác buồn thiu, ngồi đếm thời gian trôi đi trong lặng lẽ. Một ngày nữa lại trôi qua thơ thẩn nhìn bầu trời xanh với những vì sao lấp lánh, kỷ niệm năm nào trên phố núi Pleiku lại hiện về. Ôi còn đâu nữa kỷ niệm thuở ấu thơ ở phố núi bụi hồng thân thương đó, chúng tôi như những cánh chim non, vô tư, tinh nghịch, vui đùa đâu nghĩ đến ngày mai sẽ ra sao. Nhưng rồi chiến tranh, ly loạn đã chia cắt những tình cảm thân thương, gây đau khổ cho nhiều mảnh đời còn sót lại, với biết bao kỷ niệm.

Giờ đây ngồi suy tư, nhìn về quá khứ thấy mình nặng nợ với Pleiku. Hơn 40 năm chưa một lần về thăm lại phố xưa, tìm lại bước chân thơ dại khi cấp sách ê a bài học vỡ lòng ở trường Nam tiểu học, bắt bướm hái hoa ở “thung lũng hồng” cạnh trường Phạm Hồng Thái, hay đá bóng ở sân vận động Hoa Lư gần trường nữ trung học Pleime, làm sao nói hết được những gì mà trong tận tâm hồn tôi đang hồi tưởng, có đông đầy trong ký ức những tình cảm yêu thương ngọt ngào. Khung trời Pleiku ngày ấy, phố phường rợp bóng cây, chen lẫn nắng vàng chói chang khi hè về và những cơn gió thoảng làm rơi rụng những cánh phượng hồng héo úa, bao nhiêu mùa xuân đến rồi bấy nhiêu lần hè đi qua, mang nguồn vui nhỏ nhoi nhưng với tôi là trăm ngàn hạnh phúc. Pleiku để lại trong tôi kỷ niệm xưa, hình bóng cũ thân thương tình cảm rạt rào, có tôi và ai đó ngây ngô trong tình yêu học trò. Nhớ có lần đợi em trong quán chè ở khu gia binh bên hông trường Pleime, không thấy em đâu, chỉ thấy một nhóm con gái đi vô, ngại quá không dám ngẩng mặt lên, bỗng nghe tiếng chách nhìn vào ly chè có cục giầy vo tròn, cả nhóm con gái cười khúc khích, lúc đó cảm thấy mình ngớ thật, thôi một lần không dám đến quán chè nữa. Giờ ngồi viết những lời này, mơ về dĩ vãng như những bóng mưa tan, trôi trên giòng sông kỷ niệm và chỉ cầu nguyện thầy cô, bạn bè được bình yên, với tôi đó là điều vô cùng hạnh phúc, chỉ ước ao một ngày nào đó hội ngộ phố núi, tìm lại kỷ niệm vui buồn thuở áo trắng học trò, thăm lại trường xưa, nhìn dấu vết cũ cho dù đã phai mờ, hay rêu phong phủ lấp, trong một góc nào đó để cùng nhau chia sẻ những thăng trầm trong cuộc sống, sau bao tháng năm dài xa cách. Tuy mỗi người mỗi nơi

trên khắp 4 phương trời, tuổi tác đã già nua như chiếc lá vàng chờ ngày rơi rụng, như vở đã hết trang, bút đã hết mực, nhưng tôi nghĩ thế hệ học trò ở Pleiku năm ấy luôn nhớ về nhau, nhớ mái trường xưa có thầy cô bạn bè, bút mực mền yêu và tình thân đôi lứa. đong đầy mùi vị ngọt ngào, chất đặng, mặn nồng yêu thương.

Hy vọng thật nhiều, chỉ tiếc một điều là thời gian có chờ đợi để tôi có cơ hội về thăm cao nguyên đất đỏ bụi hồng đã từng dẫn đưa tôi đi vào thiên đường của cuộc sống./.

Phạm Phúc- PHT